

Vefasız Köftenin Yazdıkları

– MESUT ÇİFTÇİ · 10 Aralık 2024

Küçük bir çocukken televizyon filmlerinde, dizilerinde ve programlarında yaşıtım çocukların tabaklarını bitirmemesi, sabahleyin kahvaltıda süt içmemeleri ve yumurta yememeleri, odalarını toplamamaları, anne ve babalarının sözlerini dinlememeleri, kendilerine alınan kıyafetleri beğenmemeleri gibi sorunları vardı. O yaşlarda ben bu çocuklara çok ama çok özenir keşke benim de böyle sorunlarım olsa diye içimden geçirirdim. Zira o yaşlarda annem ve babam olsaydı kesinlikle sözünü dinlerdim. Sabah kahvaltısında süt içmek ve yumurta yemek gibi bir imkânım olsaydı kesinlikle bu imkânı değerlendirirdim. Eğer yemeklerde bana ayrılan bir tabak olsaydı, o tabağı bitirmeden sofradan kalkmazdım. Kedime ait bir odam olsaydı, kuşkusuz o odayı her gün toplar pırıl pırıl yapardım. Eğer birileri bana kıyafetler alsaydı o kıyafetleri geceleri yastığımın altında saklardım bir şey olmasın diye. Televizyondaki ya da çevremdeki çocukların sahip oldukları bu tür sorunlara ve imkanlara sahip değildim maalesef. Benim o yıllarda daha öncelikli sorunlarım vardı. Öncelikle anne ve baba şefkatinden yoksun bir şekilde yaşamak zorundaydım. Çünkü yukarıda da değindiğim gibi anne ve babam yoktu. Kıyafet beğenmemekten ziyade kıyafet bulamama gibi bir problemim vardı. Anadolu'da ölen kişinin kıyafetleri yoksullara verilir. Benim kıyafet sahibi olabilmem içinde birilerinin ölmesi ve yakınlarının kıyafetlerini bana vermeleri gerekiyordu. Bu yüzden senelerce bedeni bana uymayan kıyafetler ve ayakkabılarla gezmek zorunda kaldım. Yiyecek yememek ya da yiyecek beğenmemekten ziyade yiyecek bulamama gibi bir sorunum vardı. Yetersiz beslenmeden dolayı vitamin ve mineral eksikliği belirtileri gösteriyordum ve bu durum ilkokul öğretmenlerim tarafından da keşfedilmişti. Ama herhangi bir çözüm sunulamamıştı maalesef. Yetimhanedeki çocuklara özenirdim. Zira yetimhaneler televizyonlarda gösterildiğinde

kendine ait yatakları, dolapları oldukları; dişlerini fırçaladıkları lavabolar, yıkadıkları banyolar; düzenli yemek yedikleri yemekhaneler gösterilirdi. Keşke ben de bu imkanlara sahip olsaydım diye geçirdim içimden. Yanlış anlaşılmasın ha annem ve babam ben bu yoksunlukları çekerken hayattalardı. Üstelik ben ailenin ilk erkek evladı ve ilk erkek torunuydum. Ama kıymetimiz yoktu maalesef. Babam ve annem ben beş yaşınken boşanmışlardı ve herkes kendi yoluna gitmişti. Ben de maalesef babaannem ve dedemin yanında sığıntı gibi yaşamak zorunda kalmıştım. Keşke devlet bana sahip çıksaydı. Keşke bir yetimhaneye verselerdi beni. O zaman daha iyi koşullarda geçmiş bir çocukluğa sahip olurdu. Daha az açlık çekmiş ve daha az üşümüş olurdu o zaman. Ama olmadı. İlk erkek evlatlarını ve ilk torunlarını yetimhaneye vermiş olmayı kendilerine yakıştıramadılar ebeveynlerim. El âlem ne derdi sonra ama öyle değil mi? Başkalarının bakış açısını bu kadar önemseyen ailem maalesef beni o kadar önemseiyordu. Kaç kez hastalandım, kaç kez ölümle burun buruna geldim ve kaç kez ölmeyi diledim bilemiyorum. Ama yaşadıklarım kolay şeyler değildi. Geçirdiğim çocukluk yaşanılabilir bir çocukluk değildi maalesef. Sonra bana bu çocukluğu geçirten ebeveynlerim ve akrabalarım beni hayırsız olmakla suçladılar ve suçlamaktalar. Komik öyle değil mi?

Okudum, iş sahibi oldum, evlendim, benim de çocuklarım oldu, aile sahibi oldum ve ben de ebeveyn oldum. Zor zamanlardan geçerek hayatta kalmayı başardım. Hala da hayatta kalma mücadelesi veriyorum. Ancak bu mücadelenin içerisinde ebeveynlerim ve akrabalarım beni "Hayırsız" ya da "Vefasız" olmakla suçluyorlar. Bunca çileli bir çocukluk yaşamış birisi olarak benden hayır bekleyen bu insanlar acaba ne beklemekteydiler. Acaba ebeveynlerim ve akrabalarım beni duyguları, düşünceleri, hisleri ve hafızası olmayan bir varlık mı sanıyorlardı? Ekmedikleri tarladan mahsul almayı mı hayal ediyorlardı? Ne olacaktı yani tüm yaşadıklarımı unutup, tüm travmalarım yokmuş gibi davranıp onlarla hiçbir şey olmamış gibi muhabbete, sohbeta devam edecek ve beni sömürmelerine, dolandırmalarına izin mi verecektim? Gerçi böyle bir dönem de yaşadım, yaşamadım değil. Ancak insan yaşlandıkça olgunlaşıyor, zamanla algısı da farkındalığı da genişliyor ve gelişiyor. İyilik ve enayilik arasındaki o ince çizgi zamanla daha belirgin bir hal alıyor. Babam, daha ben beş yaşındayken beni kendi ebeveynlerinin yanına bırakmış ve kendisi sonra iki kez evlenmiş. Ben babamın beni bırakmasına, iki kez evlenmesine, büyümemde ve yaşamamda hiçbir katkısı olmamasına, bir sinir hastası olmasına, etrafa travmalar ve fesatlıklar saçmasına, başka anneden olma kardeşlerimi el üstünde tutmasına, beni dolandırmasına göz yummuşum; babam olduğu için ona güvenmişim ancak her güvendiğimde bizzat babamdan kazık yemişim. Elbette babam artık yalnız yaşayacak ve yalnız ölecek. Bunun vefasızlıkla ve hayırsızlıkla hiçbir ilgisi yok. Babamın cenazesine gittim. Morgda ölü bedenini teslim aldım, onu yıkadım ve kefenledim. Ardından babamı kazılan mezara kendi ellerimle koydum, üzerine toprak atıp onu gömdüm. Tüm bunları yaptım. Çünkü nasıl onlar zamanında bakmadıkları çocuklarını el âlem ne der diye yetimhaneye vermedilerse benim de onları el âlem ne der diye gömmem gerekiyordu. Bu yalnızca bir gereklilikti. Ama ben vefasızlık ya da hayırsızlık yapmadım. Zira bunlar benim yaratılışıma kodlanmamışlardı. Bunlar benim ebeveynlerime kodlanmış kodlardı.

Aradan kaç yıl geçti, kaç yaşına geldim ancak hala yaşayabilmiş değilim. Ben hala hayatta kalmaya çalışıyorum. Zira hayatta kalmaya çalışmak ve yaşamak ayrı şeylerdir. Yaşıtlarım bayramlarda

memleketlerine giderler ve aileleriyle bayramlaşırlar. Ancak benim memleketim yoktur ve bayramlaşacak ailem de yoktur. Yaşıtlarım akrabalarının düğünlerine ve cenazelerine katılırlar. Ancak benim düğünlerine ve cenazelerine katılacak akrabalarım yoktur. Yaşıtlarım evlendiklerinde, araba aldıklarında, ev aldıklarında kendilerine yardım edecek anne ve babaları vardır; hısım akrabaları vardır ancak benim yoktur, hiç olmamıştır da. Yaşıtlarım öldükleri zaman gömülecekleri mezar bellidir ancak ben öldüğümde gömüleceğim yer belli değildir. Yaşıtlarım memleketlerine tayin olurlar ancak benim tayin olup yerleşeceğim bir memleketim yoktur. Yaşıtlarım evlerini ailelerinin yardımıyla almışlardır ancak ben hala evimi alamamışım ve kirada oturmaktayım. Buna rağmen hala arada bir akraba kırıntıları bana ulaşip benden para istemektedirler ve beni dolandırmaya çalışmaktadırlar.

Şimdi küçük bir çocuk değilim. Bir yetişkin oldum. Kırk yaşımı geçtim. Hatta kendi çocuklarım oldu. Ancak hala küçük bir çocukken olduğu gibi hayatta kalmaya çalışıyorum ve küçük bir çocukken olduğu gibi birilerinin bir takım sorunlarına özeniyorum. Keşke ben de bayram günlerinde diğerleri gibi kendi memleketime mi yoksa eşimin memleketine mi gideceğim diye düşünebilsem, tartışabilsem. Keşke şu kahrolası kiradan ve kiracılıktan kurtulabilmiş olsam da ev alırken bana yardım eden akrabalarımın minnet borcum olsa. Keşke kendime ait bir evim olsa da vergisinden şikâyet etsem. Keşke annem ve babam ömrüm boyunca yanımda olsaydılar ve her ihtiyacım olduğunda onlara dayanabilseydim de şimdi yaşlanıp huysuzlandılar diye sıkılabilseydim. Ama olmadı maalesef, olmadı.